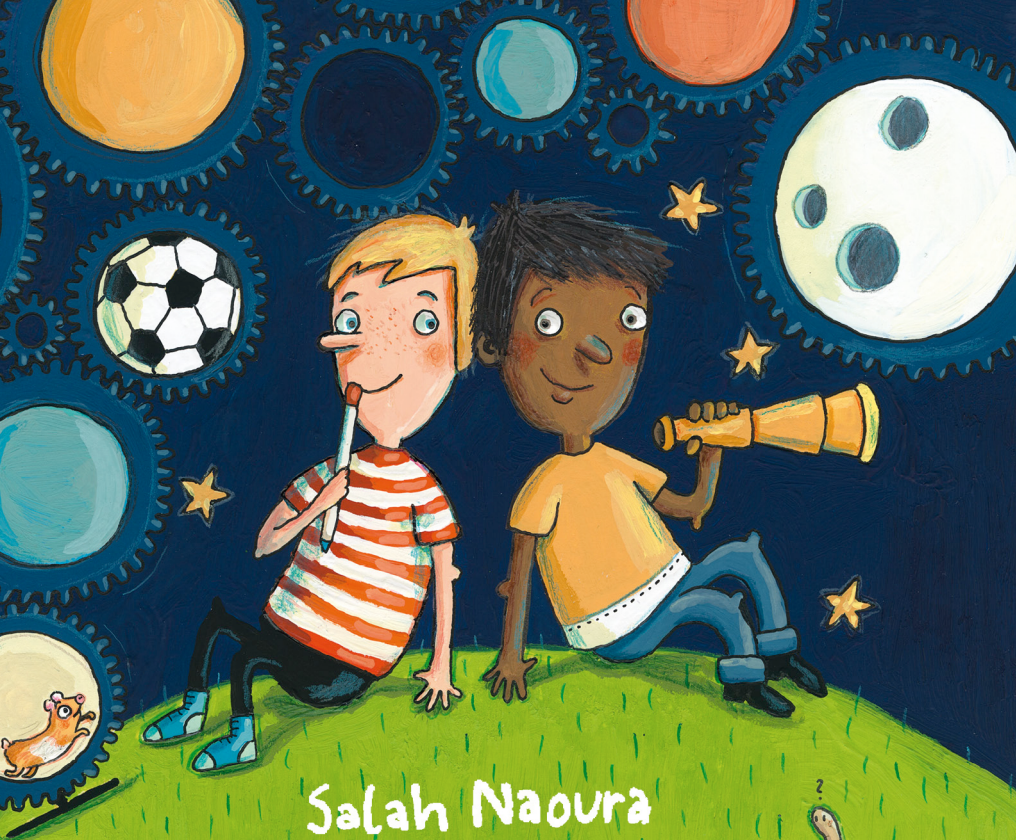

Salah Naoura

Kardeşim Bulunmaz Hint Kumaş

Türkçeleştiren:
Ayça Sabuncuoğlu

 tudem

Salah Naoura

Kardeşim
Bulunmaz
Hint Kumaşı

KARDEŞİM BULUNMAZ HİNT KUMAŞI

© 2016, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2012, Dressler Verlag, Hamburg

İlk baskı 2012 yılında Almanya'da *Dilip und der Urknall und was danach bei uns geschah* adıyla Dressler Verlag tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Salah Naoura

KAPAK RESMİ: Stefanie Jeschke

TÜRKÇELEŞTİREN: Ayça Sabuncuoğlu

EDİTÖR: Ümit Mutlu

SON OKUMA: Şirin Etik

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2018 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-023-7

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Salah Naoura

Kardeşim
Bulunmaz
Hint Kumaşı

Türkçeleştiren:
Ayça Sabuncuoğlu

Salah Naoura

Salah Naoura, 1964'te Berlin'de doğdu. Annesi Alman, babası Suriyeli olan yazar, Alman ve İskandinav kültür ve edebiyatı eğitimi aldı. Eğitiminin ardından bir süre editörlük yaptı. 90'lı yıllardan beri çocuklar için resimli kitaplar, şiirler, romanlar yazıyor ve çevirmenlik yapıyor. En önemli eseri olarak görülen *Matti und Sami und die drei größten Fehler des Universums* (*Matti, Sami ve Evrenin En Büyük Üç Hatası*) romanıyla büyük bir tanınırlık elde etti. Bu eseriyle 2011 yılında, Avrupa'nın en prestijli ödülllerinden Peter Härtling Ödülü'ne layık görüldü. Yaptığı çevirilerle 1992 ve 2013 yıllarında Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'nü kazanan Naoura, yaşamını Berlin'de sürdürmektedir.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

İmdat! Çıkarın Beni Buradan (roman)

İmdat! Büyükanne Geri Dönüyor (roman)

Kardeşim Bulunmaz Hint Kumaşı (roman)

Michael T. için

Minikler Ligi'nin dostluk maçında iki kere yanlış kaleye gol attığım gün, annemle babam ikinci bir çocuk istediklerine karar verdi. En iyisi ikinci bir oğlan, dedi babam. Nedenini tahmin edebiliyordum. Acayip kötü futbol oynadığım, ayrıca matematikte de berbat olduğum için. Babam futbolun önemli olduğunu düşünüyor. Eskiden o da bir kulüpte oynamış, harika bir forvetmiş. Onun için futboldan daha önemli *tek* bir şey var, o da matematik. "Matematiği iyi olmayan, hayatta ilerleyemez," der hep. Babamın matematiği olağanüstüydü elbette. Bu yüzden bu kadar ilerleyip banka müdürü oldu ve ev almaya yetecek kadar para kazandı.

Mahvolan maçtan sonra odama gittim, spor çantamı köşeye fırlatıp attım ve *Pamuk Prenses*'in düzeltilmiş halini kaydetmek için Gert Dede'nin eski mi eski teybinin karşısına oturdum. Düzeltilmiş masalın sonunda kor gibi terliklerle dans etmek zorunda kalan

zavallı kötü kraliçe hastaneyi boylar ve orada ayakları sarılır. Kötü kraliçenin kötü olduğu için cezalandırılması gerekli, evet; ama kor gibi terlikler biraz ağır oldu galiba. Dört yaşındayken sıcak çayla elimi yakmıştım, bu yüzden kötü kraliçeye gerçekten üzüldüm.

“Kraliçeye koltuk değneği verildi,” diye konuştum Gert Dede’nin teybinin mikrofonuna. “Ayaklarına da soğuk kompres uygulandı. Pamuk Prenses de çiçek yolladı ve geçmiş olsun dileğinde bulundu.”

Tam o anda kapı açıldı ve babam içeri girdi. İnsanın iki kere yanlış kaleye gol atmasının nasıl bir aptallık olduğu hakkında benimle ciddi bir konuşma yapacağını düşündüm hemen.

Ama yanıliyordum.

“Anton,” dedi babam. “Üç kere dokuz kaç eder?”

Anlaşılan sınıf öğretmenim Bayan Gerner aramış ve sayıları kafamda sürekli birbirine karıştırdığımı anlatmıştı.

“Yirmi altı,” diye cevap verdim.

“Kafadan atma!” diye kızdı babam. “İyice düşün!” İyice düşündüm.

“Yirmi sekiz?”

Babam içini çekti. “Anton,” dedi, “matematikten haberi olmayan, hayatta ilerleyemez! Çarpım tablosu için daha çok çaba göstermelisin. Benim matematiğim her zaman iyiydi! Bu önemli bir şey, duyuyor musun?”

Yoksa ileride iyi bir iş bulamaz, çöp toplamak zorunda kalırsın!”

“Çöp toplamak kötü bir şey mi?”

Babam bir kez daha içini çekti.

“Sence birisi, ceza olarak kor gibi terlikler giymeli mi?” diye sordum.

“Böyle saçmalıklar yerine çarpım tablosuna kafa yormanı isterdim!” diye kızdı babam. “Ya da insanın arka arkaya iki kez kendi kalesine gol atmasının nasıl bir aptallık olduğuna!”

“Bugünden itibaren antrenmana gitmiyorum,” dedim. “İstifa ediyorum.”

Biraz sonra hep birlikte akşam yemeğine oturduğumuzda, annem derin bir nefes alıp sordu:

“Anton, ikinci bir çocuğumuz olsa ne derdin?”

“Oğlan benim odamda mı kalacak?”

Annem kalakaldı. “Ee... niye oğlan?”

Hep bir erkek kardeş istemiştim.

“Ben de oğlandan yanayım,” dedi babam. “Anton’a nihayet futbol oynamayı öğretecek biri. İyi olurdu, değil mi Anton?”

“Hayatım, yeni çocuğumuz Anton’dan dokuz yaş küçük olur,” dedi annem. “Yani muhtemelen Anton ona futbol oynamayı öğretir!”

“Bundan şüpheliyim!” dedi babam burnundan soluyarak.

Aslında ben, benimle yaşıt bir erkek kardeş istiyordum ama annem gülerek bunun olamayacağını söyledi, çünkü insan ne yazık ki dokuz yaşında doğmaz. Önce küçüktür ve bezine doldurur, uyumak yerine de avaz avaz ağlar.

“Aman tanrım, bir daha ağlama sesine katlanamam!” diye yakındı babam. “Mesleğim çok yorucu, uykuya ihtiyacım var.”

“Ah, benim uykuya ihtiyacım yok sanki!” diye çıkıştı annem. “Sadece ev işlerini yapıyorum ya!”

Annem eskiden eczacıymış ve beyaz önlük giyermiş; giyince de neredeyse doktora benzermiş. Müşterilerine haplar ve damlalar satar, küçük bir de sürpriz yaparak poşetlerine suda eriyen vitamin tabletleri koyarmış. İnsanlar evlerine gelip ilaçlarını çıkardıklarında sürprizi fark edip mutlaka sevinmişlerdir.

Annem eczanedeki işini çok severmiş ama ben dünyaya gelince şık beyaz önlüğünü çıkarmış ve bana bakmak için evde kalmış. Bence bunu yapması büyük incelik fakat bana her öfkelenişinde şöyle der: “Senin yüzünden mesleğimi bıraktım, karşılığında aldığım teşekkür bu!” Bence böyle söylemesi incelik *değil*.

“Evet evet, biliyorum,” diye homurdandı babam. “Benim rahat ofis işimle kıyaslandığında senin ev işlerin tam bir kölelik...”

Annem dudaklarını sımsıkı kapattı, bunun anlamı öfkelenmekte olduğuydu. “Senin yüzünden mesleğimi bıraktım, karşılığında aldığım teşekkür bu!” diye çıkıştı babama.

Gerçekten şaşırmıştım.

“Yani ben suçlu değil miyim?” diye sordum. Ama cevap vermedi.

Annemle babamın bu yanı gerçekten aptalca. Önemli soruları hemen hemen hiç cevaplamazlar. Babam sadece sayılarla ilgili soruları sever zaten. Ya da futbolla. Annemse en çok hastalıklarla ilgili soruları cevaplar. Örneğin, aynı anda kusma ve ishalin nasıl bulaştığı. Ve bu konuda hangi damlaların ya da hapların işe yaradığı.

Bir ara, annemle babama sorulabilecek en mükemmel soruya kafa yormuştum. İkisinin de gerçekten seve seve cevaplayacağı bir soru; yani sayılar, futbol ve hastalıklarla ilgili. Aklıma şu gelmişti:

Soğuk algınlığına yakalanan, hastalığın nasıl ve nerede bulaştığını bilmeyen üç Minikler Ligi oyuncusu, iki dakikada bir üç tane kâğıt mendil kullanıyorsa ve her pakette de on tane mendil varsa, dokuz tane paketin kullanılması ne kadar sürer?

Cevap umurumda bile değildi, bu yüzden en mükemmel soruyu şimdiye dek sormamıştım.

“Ağlama sesi istemiyorsan, ikinci çocuk konusunu en iyisi kapatalım,” dedi annem kırılgan bir sesle. “Ve hazır bir futbol yıldızı istiyorsan, bir tanesini evlat edinmen gerek!”

Babam bu fikri hiç de kötü bulmadı. Anne babası olmayan ve yurtlarda yaşayan birçok çocuk olduğunu anlattı bana. Onlardan birini yanına alacaksan, kaç yaşında olacağına da karar verebiliyormuşsun.

“O zaman varım,” dedim. “Benim yaşımda olsun.”

Annem sol elinin ortadaki üç parmağını alnına bastırarak küçük, ümitsiz bir kahkaha attı; bunu gerçekten dâhice buluyorum, çünkü öyle yaptığında oyuncuya benziyor. Sanırım bir keresinde bunu bir filmde görmüş.

“Madem öyle, bir kız çocuğu evlat edinelim,” dedi. “Normalde her şey hep sizin istediğiniz gibi oluyor. Bu sefer karar benim!”

Annemle babam üç gün boyunca bu konuyu tartıştı ama dördüncü gün gerçekten de en yakındaki yetiştirme yurduna gittik; annemin deyimiyle, “bir fikir edinmek için.”

Yurt müdiresi Bayan Müller-Fricke bize binayı gezdirdi ve şöyle bir açıklama yaptı: “Şu anda erkek çocuklarının yerleştirildiği bölümde bulunuyoruz. Biz...”

“Hemen kız çocuklarına devam edelim!” diye sözünü kesti annem.

Bayan Müller-Fricke bir kaşını kaldırıp şöyle dedi: “Nasıl isterseniz...”

İşte o anda oldu:

Tam sonraki çapraz geçide sapacağımız anda kapının biri gıcırdayarak açıldı ve bir oğlan çocuğu, elinde boş bir bardakla koridora çıktı. Ayakları çıplaktı; iri, koyu renk gözleri, esmer bir teni ve simsiyah saçları vardı.

Annem şaşkınlıktan kalakaldı ve gözlerini dikip oğlana baktı; gözlerinin giderek yuvarlaklaştığını ve ağzının sessizce açıldığını görünce ne olduğunu hemen anladım: Annemin içi sevgi ateşiyle yanıyordu! Alevler içindeydi ve gözleri ateşin ısıltısı gibi parlıyordu. Elinde boş bardak olan koyu tenli çocuk benim kardeşim olacaktı, bunu açıkça hissediyordum.

Annemin, ilk karşılaşmamızda bana da böyle sevgiyle bakıp bakmadığını merak ettim.

Sonra tuhaf bir düşünceye kapıldım: Adını bile bilmesem de, bu oğlandan daha iyi bir kardeş olamazdı.

“Dilip!” diye kızdı Bayan Müller-Fricke. “Koridor da çıplak ayakla dolaşmamalısın! Lütfen terliklerini giy!”

Zar zor konuşabilen annem, “Dilip mi?” dedi çatlak bir sesle.

“Annesiyle birlikte Hindistan’dan gelmişler, Kalküta’dan,” diye açıkladı yurt müdiresi. “İki yaşındayken annesi ölmüş. O günden beri burada, bizimle yaşıyor. Babası hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Kaç yaşında?” diye sordum.

“Dokuz.”

“Mükemmel. Alıyoruz!”

Annem mutlulukla, sessizce başını salladı.

Bayan Müller-Fricke şaşkın şaşkın baktı. “Ama ben sanıyordum ki...”

Annem, birliklerini durduran bir başkomutanın kararlılığıyla sağ elini kaldırdı. “Fark etmez!”

Arkamızda bir yerlerde birinin usulca öksürerek boğazını temizlediğini duydum. “Ee... hayatım...” dedi babam. “*Alman* bir oğlan evlat edinmek istemiyor muyduk?”

Annem elini ikinci kez başkomutanca kaldırdı. “Aslında bir *oğlan* evlat edinmek de istemiyorduk.” Dilip’e bakıp iç çekti. “Ya o ya hiç!”

“Buna Dilip karar vermeli,” dedi Bayan Müller-Fricke.

Dilip bir anneme bir babama baktı.

Sonra da bana baktı... ve gülümsedi.

Kardeşim Bulunmaz Hint Kumaşı

“İnsanın nereden geldiğinin ve niye burada olduğunun önemi yok. Önemli olan, insanın halinden memnun olması!”

Anton ve ailesinin hayatı tümnden değişmek üzere. Evlerine yeni bir kardeş geliyor; hem de dokuz yaşındaki Anton’la aynı yaşta, hem de ta Hindistan’dan!

Dilip’in gelişiyle başlayan süreç, babalarının kariyer sevdası yüzünden iyice raydan çıkıyor. Bu kadar büyük ve iddialı yaşamak zorundalar mı gerçekten?

Alman çocuk edebiyatının yükselen değeri Salah Naoura, *Kardeşim Bulunmaz Hint Kumaşı*’nda aile ilişkileri, kardeş sevgisi ve mutluluğun sırrını, her zamanki eğlenceli ve duru diliyle, başarıyla anlatıyor.

ISBN: 978-605-285-023-7

9 786052 850237

www.tudem.com

    tudemyayingrubu